

Zomerse Psalmen!

Viering rond Schrift en Tafel

Zondag 25 juni 2017

Afsluiting pastorale jaar

Voorganger: Simone Snakenborg,

Opening

Ontsteken van de paaskaars

Openingslied: [Dat prachthuis](#) (t: H. Oosterhuis, m: T. Löwenthal)

Inleiding

Goedemorgen allemaal en welkom hier dit uur, de dag na het officiële midzomerfeest en de eerste dag van het Suikerfeest.

Vandaag is de laatste viering rond Schrift en Tafel van dit pastorale jaar. Tussen 2 juli en 3 september ben je welkom bij onze zomervieringen, om kwart voor elf in de Rode Zaal.

En ik dacht, laten we het jaar nou eens goed afsluiten. Laten we ons laven aan mooie teksten en muziek en genieten. Zo eenvoudig: genieten: maar eigenlijk doen we het niet zo vaak.

Of toch wel?

Wie van ons kan gemakkelijk uit zijn of haar dagelijkse bezigheden stappen en gewoon even genieten van ... iets kleins, iets groots?

Meestal dicteert onze agenda onze bezigheden, althans die van mij. Ik merk zelf dat ik niks doen echt moet inplannen, anders ga ik maar door met wat ik denk dat verplichtingen zijn.

Nu dus even lekker niet. Gewoon, omdat we het nodig hebben om af en toe de zon in ons leven op te zoeken. Ook al schijnt die buiten niet. Of zoals Oosterhuis schrijft: "Liever te schuilen bij God, dan te vertrouwen op macht."

Dus laten we er eens goed voor gaan zitten.

Ons keren in onszelf en ons open stellen voor de aanwezigheid van God in ons midden.

Lieve God,
Zachte kracht, Lichtkracht,
Liefde en ontferming.
Wees hier aanwezig in ons midden.
Naast ons, in ons en boven ons uit.

Opdat wij dit uur
Even de zwaarte mogen vergeten
van onze dagen
En met een licht hart
Mogen schuilen bij U.

Lied: Klein woord (t: H. Oosterhuis, m: A. Oomen)

Lezing: Uit Openbaring hfst 1, 7, 21

Beurtzang: Psalm 8: Eeuwige, machtige God (T: S. Snakenborg, M: A. v. Baest)

Refrein: 1: voorzang, 2: allen

Eeuwige, machtige God,
Schepper van deze aarde.
Ik zing uw Naam met heel mijn hat.

Met U vlieg ik langs de hemel,
pluk de sterren, groet de maan.

Met U doorkruis ik de zeeën,
ben gelukkig als een vis.

Met U loop ik door de velden
en praat ik met de dieren.

Wie zijn wij, dat U ons ziet staan,
aan ons denkt, om ons geeft?
Wie zijn wij, dat wij mogen leven
in uw veelkleurig licht?

Met U sluip ik door de wouden,
speel met leeuwen, tijgers, slangen.

Met U klim ik hoog in bomen,
leer te zingen als een lijster.

Met U woon ik in mijn huis
en deel ik mijn geliefde.

Refrein: 1: voorzang, 2: allen

Lezing: Psalm 85 vrij (t: H. Oosterhuis)

Ter overweging

De wijk waar ik woon, de Reeshof, heeft de naam een onpersoonlijke finexwijk te zijn. Buren leven naast elkaar en langs elkaar, kinderen hangen op straat omdat beide ouders hele dagen werken en onder ouderen is het eenzaamheidsprobleem zeer groot.

Tot zover het slechte nieuws voor vandaag. Erger gaat het niet worden. Want afgelopen week veranderde de Reeshof in een wijk van betrokken en actieve mensen toen het bericht de ronde deed dat er een kind werd vermist.

René van negen was afgelopen woensdagavond na het eten gaan buitenspelen en niet meer teruggekomen. Ouders natuurlijk in alle staten, kan me er wat bij voorstellen. En wat er toen gebeurde ... Niet alleen de politie kwam in actie. Ook bijna tweehonderd ouders en buurtbewoners meldden zich bij de politie en gingen, geheel uit zichzelf, op zoek naar René. Alle straten werden zes uur lang uitgekamd, op Facebook werden berichten gedeeld en in groepsapps hielden buurtbewoners elkaar op de hoogte van waar ze waren geweest en wat de status van hun zoekactie was. Hoezo: onpersoonlijk en langs elkaar heen levend?

Midden in de nacht, om kwart over twee is René door buurtbewoners teruggevonden. Hij stond in een hoekje bij zijn huis alles te observeren. Zoveel politie en mensen op de been, dat moet wel heel eng voor hem zijn geweest. Dus heeft hij zich schuil gehouden totdat iedereen naar huis en bed zou gaan. En dat gebeurde niet. Uiteindelijk is René door zijn vader naar huis gedragen.

Waar in wij geloven, kan ons dragen, kan ons vleugels geven. Het vertrouwen dat de buurtbewoners hadden om René samen terug te vinden deed hen stappen zetten die ze alleen misschien niet zo snel hadden gezet. Op dat moment was de Reeshof even een geloofsgemeenschap met mensen verbonden aan elkaar door een onbenoembare inspiratie. Mag ik het God noemen? God in mensen? "Want jij bent een God van mensen, en maakt mij groter dan ik ben".

Zo hebben we vandaag gezongen in psalm 8. Geloof kan je sterker maken.

Geloven kan ook een schuilplaats bieden. En dat hebben we soms zo nodig, Een toevluchtsoord om op Adem te komen. Om even bij te komen van de vele slechte nieuwsberichten en de negativiteit om ons heen. De aanslagen, de beangstigende machthebbers, het gemopper op alledaagse gebeurtenissen. Soms hebben we even een roze wolk nodig waarop we ons kunnen terugtrekken om

alleen het goede te zien. De zon die schijnt, een kind dat wordt teruggevonden, mensen die elkaar helpen, een mooi lied dat klinkt. Laat dat moment gewoon NU zijn.

Hier en nu met elkaar genieten van mooie liederen en teksten. Genieten van dat wij al vier en half jaar - diertienhonderd tweeënveertig en een halve dag - op weg zijn met elkaar en samen bouwen aan dat prachthuis waar alles welkom is en alles woont. Dan doen we toch maar mooi!

De nieuwe hemel en aarde waarvan wij lezen in het boek Openbaring, die is er wat mij betreft nu al. We hoeven alleen maar te kijken en te zien. En nou denk ik niet dat we letterlijk op alles kunnen wachten wat er in het boek Openbaring geschreven staat. Mijn persoonlijke visie is dat het goed en kwaad naast elkaar bestaan. Dat we niet eerst alle plagen hoeven te doorstaan en dat het daarna pas goed wordt. Niet eerst het zuur, en dan het zoet. Maar dat ze tegelijkertijd aanwezig kunnen zijn in ons leven.

Ik heb de stukken uit Openbaring voor deze viering gekozen, omdat ze mij zeggen wat Inspiratie betekent. Niet dat wij als mensen in de witte kleren, de mensen die in Jezus geloven, als vanzelfsprekend een Ticket to Heaven krijgen als we doodgaan. Maar dat we hier, in onze gemeenschap, even een hemel op aarde mogen ervaren. Dat we een uitzicht hebben op dat ene paradijs waar de Enige onder de mensen woont, hun tranen droogt en er geen sterven en geen verdriet zal zijn. Dat wij in onze gemeenschap priesters zijn, ik spreek het maar gewoon een keertje uit, en dat wij elkaar mogen voorgaan in ons geloof. Dat is wat mij betreft een hemel op aarde, een geschenk van God.

Ik ga het kort houden. Want ik heb ervoor gekozen dat we veel liederen zingen vandaag. Zodat we het pastorale jaar kunnen afsluiten met een verwarmd hart. We hebben een paar psalmen gezongen en gelezen in vrije vertalingen of hertalingen zo je wilt. Psalmen zijn profetische gedichten, liedjes van verlangen. Zeker de psalmen die we vandaag zongen gaan over hartstocht, ze bieden troost en ze geven ons energie. Psalm 84 en 85 zijn beide geschreven door, zeg maar, de koorleden van de tempel van Jeruzalem. We hebben het dan over ongeveer 500 jaar voor Christus. Volgens overlevering mochten de nakomelingen van Levi, de Korachieten, zorgen voor de zang. Zij hebben een aantal psalmen geschreven. Onder andere 84 over het huis van de Enige en psalm 85, de tweede lezing, als een soort van positieve managementsamenvatting van de bijbel. Zowat alle grote en mooie woorden van de Bijbel komen voorbij, ofwel in de woorden van Oosterhuis:

“Gij keerde U naar ons toe
Buig ons toe naar elkaar
Laat zo de wereld worden
Kussen van ontferming en trouw
Zoenen van recht en vrede”

En voor wie al die goedertierenheid op dit moment niet ontvangen kan, omdat de kloof met zijn of haar dagelijks leven te groot is, hebben we psalm 23 gezongen, de parel van de psalmen, bron van troost en bemoediging voor vele gelovigen door de eeuwen heen.

Jij mijn herder, jij brengt mij naar bloeiende velden, laat mijn ziel op adem komen, totdat ik de weg weer weet.

Laat de teksten die we vandaag hebben gezongen en nog gaan zingen ons raken en goed doen. Als pleister op onze wonden, of als bevestiging van ons gevoel van geluk. Gewoon omdat we genieten op zijn tijd broodnodig hebben.

Laat het woorden zijn van liefde
Van die Ene God,

Die ons op de arm naar huis draagt

Als wij zijn zoekgeraakt.

Lied: Liefde, lichaam van zon, LG II-36

Tafellied: Gij die hoort (t: Huub Oosterhuis / M: L. Löwenthal)

Tijdens breken en delen: Voordat ik bomen zag, LG II-72

Voorbeden

Laten we in stilte bidden:

Voor mensen waar het Licht niet kan komen:
die leven in een bodemloze put
van depressie en ziekte
of onzekerheid.

Voor mensen die de warmte niet voelen,
omdat ze dodelijk eenzaam zijn.
Soms hele dagen geen mensen zien,
simpelweg uit het oog verloren.

Voor mensen vol scepsis en kritiek
die hun denken vergiftigen met
gemopper en gezemel
en voor het goede niet openstaan.

Voor de gemeenschap die wij zijn,
zoekend, schouder aan schouder,
wetend, voelend wat ons inspireert en verbindt
en stapje voor stapje mogen verder bouwen
aan ons eigen Prachthuis
waar alles welkom is en alles woont.

Voor allen bidden wij:

Gij keerde U naar ons toe.
Buig ons dan toe naar elkaar.

Draag ons naar huis
als wij de weg
even niet meer weten.

Laat zo de wereld worden
Kussen van ontferming en trouw
Zoenen van recht en vrede

Moge het zo zijn.

Zegenwens

Op een ochtend zat eekhoorn op de tak voor zijn deur naar de horizon te kijken. Het was koud en eekhoorn wachtte ongeduldig op de zon.

Maar toen de zon boven de horizon verschenen was, zag hij opeens dat iemand hem wegrolde. Dat was zandkrab. De zon was kapot en hij ging hem maken. Maar de dagen bleven donker en de zon kwam niet terug. Iedereen kreeg ruzie met iedereen, barstte zo maar in snikken uit of beet op zijn nagels van verdriet.

Zo kon het niet langer. Na een paar dagen ging eekhoorn met mier de zon zoeken en vond deze in een werkplaats in de woestijn, achter een rots.

Zandkrab had hem weggegooid, want de zon bleek niet te maken. Hij was al lang weer met een ander klus bezig.

Eekhoorn en mier namen de zon maar mee. Ze wachtten tot het weer ochtend werd en legden hem toen heel voorzichtig neer bij de horizon. Even later begon de zon heel langzaam te rijzen en werd het weer licht en warm in het bos.

De mier en de eekhoorn sloegen elkaar op de schouders en overal in het bos werden ruzies bijgelegd, tranen gedroogd en woede en wanhoop vergeten.

Laat ons geloof af en toe een zon zijn, die ons leven lichter en warmer maakt en ons elkaar op de schouders doet slaan.

Laten wij daarom samen vragen om de zegen van de Enige.

Ik wil je uitnodigen om te gaan staan.

Moge de Enige je zegenen en behoeden.

Moge de Enige stralend Licht over je schijnen,
zich over jou ontfermen en je vrede geven.

In de naam van de vader, zoon, de Heilige Geest - AMEN

- In de naam van de Vader, Zoon, heilige Geest

AMEN

Slotlied: [Honderd bloemen](#) (t: H. Oosterhuis, m: A.v. Baest)